

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní Mgr. Barborou Berkovou ve věci žalobce **F. Š.**, bytem J. 433/12, O., zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Olomouc, Jeremenkova 40a, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2015, č. j. KUOK 23438/2015, ve věci přestupku,**

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

A. Vymezení věci

Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Olomouce (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 20. 11. 2014, č. j. SMOL/242658/2014/OARMV/DPD/Hon. Správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným ze spáchání 4 přestupků podle zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a to přestupku ze dne 24. 3. 2014,

kterého se měl žalobce dopustit tím, že vjel do úseku platnosti svislé dopravní značky IP 27a „Pěší zóna“, dále přestupků ze dne 15. 5. a 14. 6. 2014, jichž se měl dopustit tím, že při řízení motorového vozidla nebyl připoután bezpečnostním pásem, a dále přestupku ze dne 22. 6. 2014, kterého se měl dopustit tím, že jako řidič užil motorové vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem (mělo levou pneumatiku sjetou pod stanovenou mez a v povinné výbavě mu chyběla lékárnička, reflexní vesta, náhradní žárovky a výstražný trojúhelník). Za tyto přestupky správní orgán I. stupně žalobci uložil pokutu ve výši 2.500 Kč, a dále povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

B. Žalobní body

Žalobce v žalobě namítal, že:

- 1) se nemohl vyjádřit ke všem skutečnostem kladeným mu za vinu a byla krácena jeho práva na veřejné projednání věci a kladení otázek svědkům, neboť nebyl předvolán k ústnímu jednání. Žalovaný se nemůže dovolávat doručení předvolání k jednání žalobci, neboť tento byl v řízení zastoupen a jeho zástupci předvolání doručeno nebylo, tudíž dle § 34 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), nemá doručení zastoupenému právní účinky. Zástupce žalobce si dle § 19 odst. 3 s. ř. určil k doručování adresu ..., přičemž sám žalovaný konstatoval, že správní orgán I. stupně na tuto adresu žádnou písemnost nedoručil. Tvzení žalovaného o technických komplikacích při doručování na takovou adresu je nepřipadné, neboť správní orgány na tuto běžně doručují a zástupce přijetí písemností potvrzuje. Pokud správní orgán nevypraví písemnost na adresu pro doručování dle § 19 odst. 3 s. ř., nemůže jiný způsob doručení vyvolat účinky doručení fikcí;
- 2) zástupci žalobce nebylo doručeno ani rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Zástupce žalobce se o vydání rozhodnutí dozvěděl z telefonického rozhovoru s úřední osobou, poté požádal o jeho doručení, čemuž však správní orgán nevyhověl, aniž by o tom zmocněnce informoval, a rovnou předal spis žalovanému k rozhodnutí. Pokud by správní orgán prvního stupně alespoň vyrozuměl žalobce, že mu není ochoten doručit rozhodnutí, pak by tento mohl zajet nahlédnout do spisu. Nedoručením rozhodnutí byla podstatně krácena práva žalobce na dvojinstančnost řízení, neboť nemohl polemizovat se závěry správního orgánu;
- 3) mu nebylo umožněno realizovat právo seznámit se s podklady rozhodnutí dle § 36 odst. 3 s. ř. Žalobce má právo být poučen o tom, ve kterém nejzazším termínu bude mít možnost toto právo realizovat. Poučení obsažené v písemnostech, které nebyly řádně doručeny jeho zmocněnci, není relevantní;
- 4) v odvolání namítal, že případné svědectví policisty M. není objektivní, neboť obviněný se s tímto zná z diskotéky Gazela ve Svitavách, kde měli neshody související se ženami. Žalovaný námitku označil na „invektivu zmocněnce“, kterou „nemíní komentovat“. Žalovaný tak nevypořádal zásadní argument ve vztahu k věrohodnosti svědecké výpovědi, která byla ve věci jediným důkazem (ostatními podklady byly pouze úřední záznamy, sepsané právě svědky);
- 5) žalovaný se nevypořádal s argumentem žalobce, že nemít ve vozidle „reflexní vestu“ není přestupkem, když žalobce současně tvrdil, že ve výbavě vozidla vozí

- namísto reflexní vesty reflexní šle, které jsou dostatečné pro splnění zákonné povinnosti dle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu;
- 6) žalovaný nevypořádal námitku žalobce, že mohlo být jen stěží věrohodně zjištěno, že by tento měl hloubku dezénu v pneumatice nižší, než je zákonem stanovená mez, neboť mu policisté hloubku dezénu pneumatiky neměřili, přičemž „odhad“ fyzikální veličiny není relevantní.

C. Stanovisko žalovaného

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Zdůraznil, že žalobce byl řádně a včas předvolán k jednání, k němuž se bez omluvy nedostavil, čímž se sám připravil o možnost vyjádřit se ke skutkům, seznámit se s podklady rozhodnutí a navrhnout doplnění dokazování. K námitce nesprávného doručování uvedl, že dospěje-li správní orgán k závěru, že zvolení adresy pro doručování účastníkem nemůže přispět k urychlení řízení ve smyslu § 19 odst. 3 s. ř., není povinen automaticky na takovou zvolenou adresu doručovat. V posuzované věci je zcela zřejmé, že zmocněnec žalobce neměl v úmyslu řízení urychlit, nýbrž zpomalit, neboť namísto e-mailové adresy, z níž sám činil podání správnímu orgánu (...), požádal o doručování na e-mailovou adresu s diakritickými znaménky, která nejde správním orgánům zadat do systému. Z judikatury správních soudů je známo, že zmocněnec žalobce v řízení o přestupcích volí obdobnou procesní strategii často. K námitce nedoručení rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaný uvedl, že toto se zjevně dostalo do dispozice žalobce a jeho zmocněnce, neboť proti němu bylo podáno včasné odvolání. K námitce nezměření hloubky dezénu žalovaný uvedl, že je-li dezén úplně ojetý, není co měřit. Z dokumentace obsažené ve spise vyplývá, že pneumatika na vozidel žalobce byla natolik opotřebovaná, že tato skutečnost byla zjištělná pouhým okem.

D. Obsah správního spisu

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 29. 5. 2014 byl žalobci doručen správním orgánem I. stupně vydaný příkaz, jímž byl žalobce uznán vinným spácháním přestupku ze dne 24. 3. 2014, kterého se měl dopustit tím, že vjel do úseku platnosti svislé dopravní značky IP 27a „Pěší zóna“ v době, kdy to není dovoleno ani dopravní obsluze, za což mu byla uložena pokuta ve výši 1.700 Kč. Dne 5. 6. 2014 byla správnímu orgánu I. stupně doručena plná moc, kterou žalobce zmocnil k zastupování v řízení pana P. K. Dne 10. 6. 2014 byl správnímu orgánu doručen odpor proti vydanému příkazu, v němž zástupce žalobce požádal o doručování na adresu ...

Dne 5. 9. 2014 správní orgán I. stupně předvolal žalobce k ústnímu jednání na den 10. 10. 2014 a současně mu oznámil, že rozšiřuje jeho obvinění o další přestupky, jichž se měl na základě oznámení policejního orgánu dopustit dne 15. 5. 2014 tím, že při řízení motorového vozidla nebyl připoután bezpečnostním pásem, a dále tím, že s vozidlem neoprávněně stál tak, že mezi vozidlem a nejbližší tramvajovou kolejnicí nezůstal nejméně 3,5 m široký volný jízdní pruh, dále dne 14. 6. 2014 tím, že při řízení motorového vozidla nebyl připoután bezpečnostním pásem, a dále dne 22. 6. 2014 tím, že jako řidič užil motorové vozidlo, které

nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem (mělo levou pneumatiku sjetou pod stanovenou mez a v povinné výbavě mu chyběla lékárnička, reflexní vesta, náhradní žárovky a výstražný trojúhelník). Správní řízení o všech přestupcích byla spojena do společného řízení usnesením ze dne 12. 8. 2014. Předvolání k jednání správní orgán I. stupně doručil dne 9. 9. 2014 žalobci. Zmocněnci žalobce doručoval správní orgán předvolání poštou na adresu M. 1482/11, P. 1, tj. na adresu pro doručování uvedenou v centrálním registru obyvatel, jehož výpis ze dne 5. 9. 2014 je součástí spisu. V místě doručení byla dne 9. 9. 2014 zanechána výzva a zásilka byla uložena na poště. Adresát si zásilku nevyzvedl. Zásilka byla dne 22. 9. 2014 vložena do schránky. Dne 26. 9. 2014 oznámil správní orgán I. stupně žalobci, že dne 10. 10. 2014 bude u ústního jednání proveden výslech svědků, a že v ústním jednání bude pokračováno také dne 16. 10. 2014. Předvolání opět doručil žalobci dne 29. 9. 2014, zmocněnci žalobce doručoval správní orgán předvolání poštou na adresu M. 1482/11, P. 1, kde byla dne 29. 9. 2014 zanechána výzva a zásilka byla uložena na poště. Adresát si zásilku nevyzvedl. Zásilka byla dne 10. 10. 2014 vložena do schránky.

Ve dnech 10. 10. a 16. 10. 2014 byl v nepřítomnosti žalobce a jeho zástupce přestupek projednán. Dne 10. 10. 2014 byly správním orgánem I. stupně provedeny listinné důkazy a byli vyslechnuti svědci pprap. M. B., strážník Ing. T. K., strážník T. A., nstržm. L. Ch. a prap. P. K.. Dne 16. 10. 2014 byli vyslechnuti svědci prap. L. L. a nstržm. P. M..

Dne 20. 11. 2014 správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí, jímž byl žalobce shledán vinným ze všech výše uvedených přestupků, s výjimkou přestupku ze dne 15. 5. 2014, jehož se měl dopustit žalobce tím, že svým vozidlem stál tak, že mezi vozidlem a nejbližší tramvajovou kolejnicí nezůstal nejméně 3,5 m široký volný jízdní pruh, ohledně něhož bylo řízení zastaveno. Správní orgán I. stupně uložil žalobci pokutu ve výši 2.500 Kč. V rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že zmocněncem žalobce zvolenou adresu pro doručování, obsahující v doméně diakritiku, považuje za zjevně obstrukční. Dále uvedl, že obě předvolání zaslal zmocněnci žalobce nejprve na e-mailovou adresu ..., jelikož však adresát nepotvrdil přijetí písemnosti, zaslal mu následně předvolání poštou na adresu pro doručování. Jelikož se žalobce ani jeho zmocněnec z jednání neomluvili, byly splněny podmínky § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) k projednání přestupku v nepřítomnosti obviněného.

Rozhodnutí správní orgán I. stupně odeslal v elektronické podobě dne 24. 11. 2014 na adresu ..., adresát však nepotvrdil přijetí písemnosti. Poté odeslal správní orgán I. stupně rozhodnutí poštou zmocněnci žalobce na adresu M. 1482/11, P. 1, kde byla dne 26. 11. 2014 zanechána výzva a zásilka byla uložena na poště. Adresát si zásilku nevyzvedl. Zásilka byla dne 9. 12. 2014 vložena do schránky. Rozhodnutí obsahovalo poučení o tom, že je proti němu přípustné odvolání do 15 dnů ode dne jeho oznámení.

Dne 19. 12. 2014 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno blanketní odvolání, odeslané P. K. z e-mailové adresy ..., v němž tento uvedl, že podává odvolání z opatrnosti, neboť mu nebylo doručeno rozhodnutí ve věci, avšak na jeho existenci byl telefonicky správním orgánem upozorněn. Podání nebylo opatřeno uznávaným elektronickým podpisem, nicméně bylo doplněno podáním téhož obsahu, doručeným

správnímu orgánu dne 29. 12. 2014 ze stejné adresy, avšak již opatřeným uznávaným elektronickým podpisem.

Dne 19. 1. 2015 byla zmocněnci žalobce do jeho datové schránky doručena výzva správního orgánu I. stupně k doplnění odvolání.

Dne 22. 1. 2015 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno podání, jímž žalobce doplnil odvolání. Namítl, že správní orgán nenařídil ve věci ústní jednání, čímž mu upřel právo na obhajobu a vyjádření se k prováděným důkazům. Dále připomněl, že jeho zmocněnec požádal o doručování písemností na adresu ..., na kterou však žádné písemnosti nebyly doručeny a ve spise není žádný důkaz svědčící o tom, že na zvolenou e-mailovou adresu zástupce byla nějaká písemnost vypravena. Dále uvedl, že není schopen odvolání plnohodnotně doplnit, neboť mu prvostupňové rozhodnutí nebylo doručeno, tudíž o jeho doručení žádá. Dále uvedl, že obvinění popírá, neboť se zná s policistou M., s nímž má neshody z dřívější doby, kdy se vícekrát potkali ve Svitavách na diskotéce Gazela, kam jezdila přítelkyně pana M., s níž měl obviněný bližší vztah, což je důvodem nenávisti pana M. a ostatních policistů, kteří jsou jeho kamarádi, vůči žalobci. Podjatost policistů hodlá prokázat u ústního jednání. Dále uvedl, že sice nemá ve vozidle reflexní vestu, avšak vozí oranžové šle opatřené prvky z retroreflexního materiálu. Žádnou pneumatiku nemá „sjetou“, neboť jeho pneumatiky nefetují, hloubku dezénu však mají jeho pneumatiky vždy minimálně takovou, jakou stanoví právní předpisy. Policisté však hloubku dezénu neměřili, ačkoli jde o fyzikální veličinu. Dále s odkazem na judikaturu namítl, že byl krácen na svém právu seznámit s podklady rozhodnutí ve fázi před jeho vydáním.

Dne 6. 3. 2015 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, jímž zmíněné odvolání zamítl. V odůvodnění uvedl, že správnímu orgánu I. stupně nelze z technických důvodů zadat do systému spisové služby e-mailovou adresu s diakritikou, proto zasílal elektronicky písemnosti na e-mailovou adresu bez diakritiky, což je však zcela jiná e-mailová adresa, než jakou zmocněnec žalobce zvolil, avšak zasílal předvolání také žalobci samotnému, který si je vždy převzal, tudíž byl o termínech ústního jednání vyrozuměn a neúčastí na nich se sám připravil o možnost realizace svých procesních práv. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo zmocněnci žalobce doručeno fikcí, a poté i vhozeno do schránky, tudíž není třeba mu je doručovat opětovně. O právu seznámit se s podklady byl žalobce seznámen v předvolání k oběma jednáním. Dále žalovaný uvedl, že invektivám týkajícím se vztahů mezi žalobcem a zasahujícími policisty není kompetentní se vyjadřovat, žalobce měl možnost podat stížnost na Generální inspekci bezpečnostních sborů. Skutkový stav byl dle žalovaného spolehlivě zjištěn. Rozhodnutí žalovaný doručil dne 21. 3. 2015 zmocněnci žalobce do datové schránky.

E. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. V souladu s § 51 s. ř. s. rozhodl krajský soud ve věci bez nařízení jednání.

E. 1. Námitka vadného postupu při doručování

Žalobce namítal, že mu bylo vadným postupem správního orgánu I. stupně při doručování písemností upřeno jednak právo účastnit se ústního jednání, a dále rovněž právo seznámit se s obsahem rozhodnutí správního orgánu I. stupně a brojit proti němu řádným odvoláním.

Jako prioritní způsob doručování písemností stanoví § 19 odst. 1 s. ř. doručování prostřednictvím datové schránky. Mezi účastníky není sporu o tom, že zmocněnec žalobce v době řízení před správním orgánem I. stupně zřízenou datovou schránku neměl, tudíž správní orgán I. stupně neměl povinnost doručovat rozhodnutí tímto způsobem.

Podle § 20 odst. 1 a § 19 odst. 3 s. ř. se fyzické osobě v případě, že tato nemá zřízenou datovou schránku, písemnosti doručují na adresu pro doručování podle § 19 odst. 3 s. ř., a poté na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, popř. na adresu trvalého pobytu. V § 23 odst. 1 s. ř. pak zákon stanoví, že se písemnost uloží, nebyl-li v případě doručování podle § 20 s. ř. adresát zastižen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle tohoto ustanovení.

Z obsahu spisu vyplývá, že zmocněnec žalobce požádal v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně o doručování na e-mailovou adresu ..., která tedy byla adresou dle § 19 odst. 3 s. ř.

Povinnost správních orgánů doručovat na elektronickou adresu označenou účastníkem dle § 19 odst. 3 s. ř., je však dle již konstantní judikatury prolomena v případech, kdy z objektivních a přetrvávajících, tj. nikoli nahodilých či dočasných technických důvodů není takový způsob doručování, s ohledem na technické vybavení správního orgánu, možný.

Za stěžejní rozhodnutí týkající se uvedené problematiky považuje krajský soud rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 8 As 55/2015 – 26, který byl publikován pod č. 3284/2015 Sb., tj. jedná se o rozhodnutí, s nímž vyslovilo souhlas plénum Nejvyššího správního soudu. Zmíněným rozsudkem zamítl Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele, zastoupeného týmž advokátem jako ve věci nyní projednávané, který se rovněž dovolával povinnosti správních orgánů doručovat jeho obecnému zmocněnci v přestupkovém řízení na e-mailovou adresu s diakritikou, a to s následující argumentací: *„Nejvyšší správní soud si je vědom skutečnosti, že doménová jména či emailové adresy díky tzv. systému IDN (Internationalized Domain Names) již mohou obsahovat znaky národních abeced, přičemž dochází k rozšiřování využití takových znaků v emailových adresách (srov. např. Sondy do nitra internetu 195. IDN – domény s diakritikou. Veřejná správa č. 10/2010, str. 24). Na druhou stranu ovšem nelze vyjít z toho, že by využití diakritických znamének již bylo zcela standardní součástí všech domén a běžnou součástí adres užívaných pro elektronickou komunikaci (srov. např. vyjádření správce domény cz CZ.NIC na <http://háčkyčárky.cz>). Jestliže tedy žalovaný nemohl*

odeslat žalobou napadené rozhodnutí na stěžovatelem označenou elektronickou adresu, nestalo se tak v projednávané věci v důsledku jednorázového pochybení některého z jeho zaměstnanců či technické závady, ale v důsledku systémového problému technického charakteru. Nelze ostatně vyjádřit podiv nad tím, že elektronickou adresu obsahující diakritická znaménka zvolila právě osoba vystupující v řízení před správními orgány jako zástupce účastníků, u níž se předpokládá, že jí budou doručovány písemnosti ze strany různých správních orgánů, jejichž úroveň technické vybavenosti a dostupnost moderních technologií či programů může být často zcela odlišná.

Přestože právní úprava doručování podle správního řádu je konstruována na prioritě doručování na adresu zvolenou účastníkem (jeho zástupcem), nemůže volba doručovací adresy v elektronické podobě představovat jediný přípustný prostředek doručení určité písemnosti účastníkům (jejich zástupcům). Zvláště pokud je dána objektivní technická překážka, která není jednorázová či snadno odstranitelná, bylo by v rozporu se smyslem § 19 odst. 4 správního řádu, který má přispívat k urychlení řízení, formálně opět na povinnosti doručovat výhradně elektronicky.“

Nejvyšší správní soud tedy jednoznačně vysvětlil, že nelze klást k tíži správnímu orgánu, pokud zmocněnec účastníka požaduje doručování způsobem, který je pro správní orgán nemožný, tj. technicky neproveditelný. V rozsudku ze dne 15. 9. 2015, č. j. 8 As 57/2015-46 (v němž se jednalo rovněž o doručování na adresu ... a osobu zmocněnce P. K.) v této souvislosti Nejvyšší správní soud zdůraznil zodpovědnost účastníka řízení za zvolený způsob komunikace se správním orgánem a zvýšené riziko, které na sebe bere účastník, jenž požádal o doručování na emailovou adresu na doméně využívající systému IDN, v podobě nekompatibility elektronické podatelny správních orgánů se systémem IDN.

V posuzované věci lze správnímu orgánu I. stupně vytknout, že nevedl správní spis způsobem, z něhož by byly jasně zřetelné (technické) důvody, pro něž se nepodařilo písemnosti odeslat, nicméně správní orgán I. stupně poukázal na technickou nemožnost odesílání elektronické pošty na e-mailovou adresu obsahující diakritiku ve svém rozhodnutí (viz výše). Krajský soud nemá důvod zpochybňovat tvrzení správních orgánů obou stupňů, že Magistrát města Olomouce, byl jedním z mnoha správních orgánů, v jejichž technických možnostech v roce 2014 nebylo odesílání elektronické pošty na e-mailové adresy obsahující diakritiku, což je skutečnost, kterou zmocněnec žalobce dobře věděl. Tato skutečnost je krajskému soudu známá z vlastní rozhodovací praxe (vyšla najevo např. ve věcech sp. zn. 59 A 8/2014 nebo 60 A 10/2014 a 60 A 11/2014) a ostatně ani žalobce ji v žalobě nezpochybňuje, když žádný z žalobcem doložených potvrzení o přijetí e-mailové zprávy se netýkala žalovaného ani Magistrátu města Olomouce.

Dále krajský soud uvádí, že postup zmocněnce žalobce se jeví jako zjevně účelový a představuje tak zneužití práva, jemuž nelze přiznat soudní ochranu. V rozsudku ze dne 31. 3. 2016, č. j. 4 As 269/2015-37, jímž Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost žalobce proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 59 A 8/2014-25, soud uvádí: „Osoba P. K. je správním orgánům a Nejvyššímu

správnímu soudu známa, neboť jde o osobu, která v řadě přestupkových řízení vystupuje jako zmocněnec osob viněných z dopravních přestupků. Tento zmocněnec, stejně jako další podobní zmocněnci (K. S., R. K.), volí zjevně účelovou procesní strategii, když si nechávají doručovat písemnosti na exotické zahraniční adresy – např. Santa Cruz de Tenerife – přičemž na těchto adresách jsou často neznámí, tudíž se tam nedaří doručovat; případně si nechávají doručovat na adresu trvalého pobytu na ohlašovně, nebo žádají doručování na emailové adresy v souladu s ustanovením § 19 odst. 3 správního řádu, avšak převzetí doručované písemnosti nepotvrdí zprávou podepsanou jejich uznávaným elektronickým podpisem, čímž doručení zmaří. Není rovněž výjimkou, že písemnosti doručují ze vzdáleného zahraničí – srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 26/2015. Tento procesní postup volí vždy za účelem prodloužení přestupkového řízení a dosažení uplynutí jednorroční prekluzivní lhůty podle § 20 zákona o přestupcích, případně se pokoušejí o umělé vytvoření procesního problému, kterým zpochybňují průběh celého správního řízení. Dalším rozpoznávacím znakem těchto zmocněnců je to, že jejich „klienty“ v navazujících soudních řízeních zastupuje vždy jeden konkrétní advokát.“

Jelikož v posuzované věci vystupoval jako obecný zmocněnec právě P. K., který požádal o doručování písemností na e-mailovou adresu obsahující diakritiku, a to navíc ve tvaru, kombinující slova „obecný“ (krátce) a „zástupce“ (dlouze), což nemůže mít jiný účel, než právě zkomplikování doručování (viz shodně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 1. 2016, č. j. 1 As 104/2015), a který měl v době řízení před správním orgánem I. stupně adresu trvalého pobytu na ohlašovně, má krajský soud jednoznačně za to, že zmocněnci žalobce nešlo o řádné hájení příslušných procesních práv žalobce, nýbrž o vznik procesních zmatků a obstrukcí za účelem prodloužení sporu a dosažení uplynutí jednoleté prekluzivní lhůty dle § 20 zákona o přestupcích.

Krajský soud proto v souladu s citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 8 As 55/2015 – 26 uvádí, že při existenci popsané technické překážky bylo možné, aby správní orgán I. stupně i přes žádost o doručování na elektronickou adresu doručoval, jakoby zmocněnec žalobce o doručení na elektronickou adresu nepožádal s tím, že § 19 odst. 8 s. ř. se v uvedeném případě použije toliko analogicky, neboť správní řád výslovně neupravuje řešení situace, kdy se na účastníkem zvolenou elektronickou adresu nepodaří písemnost nejen doručit, nýbrž ani odeslat.

Správnímu orgánu I. stupně proto také nelze vytýkat, že odesílal písemnosti „alespoň“ na adresu ..., tj. na obdobnou adresu, jako byla adresa zvolená zmocněncem žalobce, avšak bez diakritických znamének, tj. způsobem, který mu spisová služba technicky umožňovala. Uvedený pokus lze naopak hodnotit jako snahu správního orgánu o to, aby se doručované písemnosti dostaly do sféry adresáta. Nejvyšší správní soud nadto ve skutkově obdobné věci v již výše zmíněném rozsudku ze dne 31. 3. 2016, č. j. 4 As 269/2015-37 (v odst. 18) uvedl, že z jeho rozhodovací praxe je mu známa i skutečnost, že v předmětné době (rok 2014) měl P. K. přístup i k e-mailové adrese ..., z čehož lze dovodit, že

rozhodnutí správního orgánu I. stupně, stejně jako předtím předvolání k jednání, mu bylo fakticky doručeno. V neposlední řadě je třeba zohlednit i skutečnost, na níž upozornil i žalovaný v napadeném rozhodnutí, že předvolání k jednání byla správním orgánem I. stupně zasílána vždy i žalobci samotnému, který si je vždy fakticky převzal.

Ve vztahu k doručování zmocněnci žalobce soud dále uvádí, že správní orgán I. stupně poté, co odeslání písemností na e-mailovou adresu ... nebylo technicky možné a zástupce žalobce nepotvrdil převzetí písemnosti na e-mailové adrese ..., zcela v souladu se zákonem stanovenou hierarchií doručovacích adres dle § 20 odst. 1 s. ř. zvolil doručení rozhodnutí poštou na adresu zmocněnce žalobce, evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, tj. M. 1482/11, P. 1. Jelikož nebyl adresát v době doručování zastižen, byla v souladu s § 23 odst. 1 s. ř. písemnost v případě předvolání k jednání i v případě rozhodnutí správního orgánu I. stupně uložena v provozovně provozovatele poštovních služeb dle § 23 odst. 3 písm. b) s. ř. a zmocněnec žalobce byl vyzván k jejímu vyzvednutí. Zmocněnec žalobce ve stanovené úložní době 10 dnů písemnosti nevyzvedl, tudíž byly doručeny tzv. fikcí 10. dnem ode dne jejich uložení. Následně byly písemnosti vždy ještě vloženy do schránky.

Krajský soud proto uzavírá, že žalobní body 1) a 2) jsou nedůvodné. Žalobce nebyl krácen na svém právu účastnit se nařízených ústních jednání, neboť byl jeho zmocněnec o jejich konání řádně vyrozuměn, stejně jako byl vyrozuměn žalobce sám. Dále nebyl žalobce krácen ani na svém právu seznámit se s obsahem rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť i toto bylo jeho zmocněnci řádně doručeno. Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně včasné odvolání, které na výzvu správního orgánu I. stupně rovněž doplnil o věcné námítky, z čehož je zjevné, že se s obsahem rozhodnutí správního orgánu I. stupně fakticky seznámil.

E. 2. Námitka zamezení realizace práva seznámit se s podklady rozhodnutí

Nejvyšší správní soud se ve svých rozhodnutích již opakovaně zabýval právem obviněného z přestupku seznámit se s podklady rozhodnutí před jeho vydáním ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. Nejvyšší správní soud zejména zdůrazňuje, že obviněný z přestupku musí být srozuměn s tím, že u jednání, k němuž je předvoláván, bude věc nejen projednána, ale i rozhodnuta, tudíž v případě, že se nedostaví k ústnímu jednání, připravuje se sám o možnost se s podklady rozhodnutí seznámit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. února 2006, č. j. 1 As 19/2005-71). V posuzované věci byl ostatně žalobce v předvoláních k jednání (ze dne 5. 9. 2014 a 26. 9. 2014) výslovně poučen, že své právo seznámit se s podklady rozhodnutí bude moci realizovat právě u nařízených ústních jednáních.

Vydání rozhodnutí až po ústním jednání s určitou časovou prodlevou sice představuje vadu řízení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2007, č. j. 4 As 4/2007-46), je však nutno dodat, že tato vada zpravidla nemívá vliv na zákonnost rozhodnutí (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne

14. 10. 2010, č. j. 5 As 1/2010-76, a ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Tak je tomu i v nyní projednávaném případě, kdy sice správní orgán I. stupně rozhodl s odstupem měsíce od ústního jednání, avšak ze spisu vyplývá, že zjišťování skutkového stavu bylo uzavřeno při ústním jednání dne 16. 10. 2014 a po jeho skončení již správní orgán I. stupně neopatřil jakékoli další podklady a nečinil žádné úkony, k nimž by se žalobce mohl vyjadřovat. Je zřejmé, že doba 1 měsíce od konání ústního jednání do dne vydání rozhodnutí byla i s ohledem na obsáhlost spisu a podkladů dobou potřebnou pro písemné vyhotovení a vypravení rozhodnutí. Nařízení samostatného termínu pro seznámení se s podklady rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. je nutné pouze tehdy, pokud po provedeném ústním jednání byly nějaké další podklady rozhodnutí shromažďovány (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, č. j. 4 As 128/2014-26). Krajský soud se judikaturními závěry zcela ztotožňuje a nemá důvod se od nich v posuzované věci nijak odchylovat.

Lze tedy uzavřít, že v posuzované věci se žalobce i přes výslovné poučení správního orgánu I. stupně zbavil možnosti se s podklady rozhodnutí seznámit při ústním jednání, vyjádřit se ke všem skutečnostem a navrhopvat důkazy, přičemž této možnosti sám nevyužil ani v době mezi konáním posledního jednání a vydáním rozhodnutí. Po provedeném jednání již žádné další podklady rozhodnutí opatřovány nebyly. Žalobce tudíž nebyl na svém procesním právu dle § 36 odst. 3 s. ř. ze strany správního orgánu nijak krácen.

E. 3. Námitka nevypořádání se s věrohodností výpovědi svědka

Jak soud výše uvedl, v podání ze dne 22. 1. 2015, jímž žalobce doplnil odvolání, uvedl, že se zná s policistou M., s nímž má neshody z dřívější doby, kdy se vícekrát potkali ve Svitavách na diskotéce Gazela, kam jezdila přítelkyně pana M., s níž měl obviněný bližší vztah, což je důvodem nenávisti pana M. a ostatních policistů, kteří jsou jeho kamarádi, vůči žalobci. Podjatost policistů hodlal prokázat u ústního jednání.

Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí označil tvrzení žalobce za invektivy, jimiž se odmítá zabývat, popř. za skutečnosti, které by mohl namítat žalobce toliko ve stížnosti na chování policistů, adresované Generální inspekci bezpečnostních sborů.

Krajský soud hodnotí způsob, jakým se žalovaný vypořádal s tvrzeními žalobce v odvolání, za nesprávný. Námitka nevěrohodnosti výpovědi svědka, z jehož výpovědi činil správní orgán I. stupně skutková zjištění, je námitkou, již se musí odvolací správní orgán zabývat, a to bez ohledu na skutečnost, že současně spatřuje v tvrzeních obviněného z přestupku okolnosti, které by mohly být důvodem pro podání stížnosti na chování policisty.

Krajský soud však nepovažuje uvedené pochybení žalovaného v posuzované věci za vadu, která způsobuje nezákonnost rozhodnutí. Je totiž nutno přihlídnout k tomu, že správní orgán I. stupně, který pečlivě zjišťoval skutkový stav, vyslechl

stran přestupku ze dne 15. 5. 2014 oba zasahující policisty, tj. nejen nstržm. M., ale rovněž prap. L., který uvedl, že osobně viděl obviněného, kterak není při řízení vozidla připoután bezpečnostními pásy. Závěr o skutkovém stavu tedy neučinil správní orgán I. stupně toliko z výpovědi svědka, jehož nevěrohodnost byla následně v odvolání žalobcem namítána. Oba vyslyšení policisté přitom uvedli, že nejsou v žádném poměru k účastníku řízení ani jeho zmocněnci.

Jak již bylo uvedeno výše, žalobce nevyužil možnosti účastnit se jednání správního orgánu I. stupně, ačkoli věděl o jeho konání, čímž se zbavil možnosti konfrontovat svá obvinění vůči osobě svědka M. před správním orgánem přímo s tímto svědkem. Tvzení žalobce uvedené v odvolání tudíž považuje soud za účelové.

E. 4. Námitka nevypořádání tvrzení o reflexních šlích ve výbavě vozidla

Žalobci lze dát za pravdu, že k jeho tvrzení, že skutkem popsaným pod bodem 4 (skutek ze dne 22. 6. 2014) nemohl zcela naplnit skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť přestože neměl ve výbavě vozidla reflexní vestu, měl ve vozidle jiný oděvní doplněk z retroreflexního materiálu ve smyslu § 32 odst. 11 vyhlášky č. 341/2002 Sb. a § 3 vyhlášky č. 30/2001 Sb., a to reflexní šle, se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevyjádřil.

V posuzované věci však krajský soud nepovažuje uvedené pochybení za vadu mající vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Uvedené tvrzení žalobce totiž krajský soud považuje za zcela účelové. Z výpovědí svědků nstržm. Ch. a prap. K., kteří jako policisté vykonávali silniční kontrolu u žalobce dne 22. 6. 2014 totiž shodně uvedli, že byl žalobce vyzván k předložení povinné výbavy vozidla, z níž předložil toliko rezervu a hever, přičemž k předložení reflexní vesty byl výslovně vyzván a na výzvu nijak nereagoval. Pokud by žalobce skutečně měl ve výbavě vozidla tvrzené reflexní šle, zcela jistě by je policistům při kontrole předložil. Žalobní bod 5) je tudíž nedůvodný.

E. 5. Námitka absence měření hloubky dezénu pneumatiky

Protože sběrná skutková podstata obsažená v § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, obsahuje normu odkazující, a také § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona obsahuje pouze obecně formulovanou povinnost řidiče užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, lze správním orgánům vytknout, že součástí právní kvalifikace skutku uvedeného bodem 4 rozhodnutí správního orgánu I. stupně (jednání ze dne 22. 6. 2014) neučinili v souladu s § 68 odst. 2 s. ř. a § 77 zákona o přestupcích také uvedení ustanovení zvláštního právního předpisu, které technické podmínky pro užití motorového vozidla, jež nebyly naplněny, stanoví. Žalobce však uvedené pochybení v žalobě nenamítal a krajský soud je nehodnotí jako vadu, která by činila rozhodnutí nezákonným z důvodu, že by znemožňovala přezkoumat rozhodnutí z pohledu uplatněných žalobních bodů.

Právní normou, která upravuje povinnou výbavu vozidla a vymezuje závady, které ohrožují bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, v důsledku jejichž výskytu nesmí být vozidlo užito v provozu na pozemních komunikacích, byla v době spáchání předmětného přestupku vyhláška Ministerstva dopravy a spojů č. 341/2002 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, která byla přijata dle § 91 odst. 1 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, v tehdy platném znění, k provedení uvedeného zákona.

Ve vztahu k dezénu pneumatik uvádí § 21 odst. 5 uvedené vyhlášky, že činná plocha pláště pneumatiky v provozu musí mít po celém obvodu a celé šíři vrchního běhounu jasně viditelný dezén s hloubkou hlavních dezénových drážek nebo zářezů u mopedů nejméně 1,0 mm a u vozidel ostatních kategorií nejméně 1,6 mm. Hlavními dezénovými drážkami se rozumějí drážky opatřené indikátory opotřebení (označené zkratkou TWI). U pneumatik pro osobní automobily kategorie M1 se hlavními dezénovými drážkami rozumějí drážky opatřené indikátory opotřebení TWI.

V době rozhodování žalovaného byla sice uvedená vyhláška zrušena, avšak byla nahrazena vyhláškou Ministerstva dopravy č. 314/2014 Sb., která ve vztahu k dezénu pneumatik označuje v § 40 odst. 2 písm. f) bod 1 za vadu ohrožující bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, je-li na pneumatikách vozidel všech kategorií hloubka dezénu hlavních dezénových drážek nebo zářezů menší než 1,6 mm. Jedná se tedy obsahově o shodné ustanovení.

Žalobce v žalobě namítal, že policisté nejsou bez měřicího zařízení schopni určit hloubku dezénu pneumatiky. Tuto námitku hodnotí soud jako lichou. Z fotodokumentace, která je součástí předloženého správního spisu je totiž zjevné, že ve středové části zobrazené pneumatiky již v důsledku jejího opotřebení není viditelný žádný vzorek a nejsou zde přítomny žádné dezénové drážky ani zářezy. Správní orgány tudíž nepochybily, pokud považovaly skutkovou podstatu uvedeného přestupku za naplněnou v situaci, kdy policisté vykonávající kontrolu vůbec nebyli schopni žádnou hloubku dezénu naměřit, jelikož žádný dezén ve středové části pneumatik neexistoval. Jakékoli měřicí zařízení tudíž nebylo k čemu přiložit a jak hloubku neexistujícího zářezu pomocí měřicího zařízení zdokumentovat. Fotodokumentace obsažená ve spise spolu s výpovědí policistů nstržm. Ch. a prap. K. tak byla dostatečným důkazem prokazujícím, že vozidlo, které žalobce užil k jízdě nesplňovalo požadavek § 21 odst. 5 vyhlášky č. 341/2002 Sb., neboť dezén pneumatik nebyl jasně viditelný, natož pak minimálně v hloubce 1,6 mm po celé šíři pláště.

F. Závěr

Jelikož krajský soud shledal žalobní body nedůvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

G. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., jelikož plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující obvyklou úřední činnost.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

V Olomouci dne 16. března 2017

Mgr. Barbora Berková v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Šárka Harazinová